

ZAHVALA

U dubokoj poniznosti zahvaljujem onima koji su me inspirirali svojim radom i vodili svojim mudrostima. Posve svjesna turbulentnosti putovanja na kojem sam se našla, koje me vodilo kroz različite kulture i kontinente, obogaćena sam za silno mnogo iskustava i prilika za učenje i rast.

Najprije zahvaljujem kolegici i dragoj prijateljici, profesorici Renati Geld, pokretačici i suvoditeljici studija Primjenjene kognitivne znanosti, koja je među prvima na našim prostorima prepoznala vrijednost ovoga što neumorno godinama zagovaram i poučavam te me potaknula da osmislim silab obaveznog kolegija Kreiranje kulture kolaboracije za diplomski studij Primijenjene kognitivne znanosti, čiji sam danas član Vijeća studija.

Potom zahvaljujem svojim ranijim mentorima; učitelju Jeri Paškovu i razrednici Oliviji Mihatov radi glemog holističkog odgojno-obrazovnog utjecaja koji su imali na mene; Robin Heslip, direktorici Američke međunarodne škole u Zagrebu, mojem prvom poslodavcu u punoljetnosti, koja me naučila da je sve moguće pod pravim okolnostima (i s pravilno postavljenim pitanjem!); Davidu Harrisu, Ed. D., direktoru Američke međunarodne škole u Zagrebu, koji me naučio da je svaki razgovor koji se ne tiče učenja, u obrazovnoj instituciji, gubitak vremena; Joyce Halsey, ravnateljici 6.-12. razreda Američke međunarodne škole u Zagrebu, koja je u meni vidjela leaderski potencijal prije nego sam ja razumjela što to liderstvo uopće jest; Anki Vonić, kolegici i prijateljici, metodičarki u nastavi (engl. *instructional coach*) i integratorici

obrazovnih tehnologija, koja me svojim primjerom i podrškom potaknula da ostvarim karijeru u inozemstvu; Alohi Laviñi, ravnateljici 6.-12. razreda Američke međunarodne škole u Zagrebu, koja je *cognitive coach* i živuća enciklopedija koja zna nezamislivo mnogo o obrazovanju i koja me naučila da su nastavnici čuvari rastućih srca i umova; Sameri Al Rayes, direktorici Američke međunarodne škole u Kuvajtu, koja mi je povjerila izgradnju protokola i procedura za virtualnu *online* školu u slučaju nepogoda (koje su zaživjele i pola godine prije pandemije!). Potom zahvaljujem Richardu Boyatzisu, profesoru u području organizacijskog ponašanja, psihologije i kognitivne znanosti sa sveučilišta *Case Western Reserve, Weatherhead School of Management*, koji me već cijelo jedno desetljeće inspirira svojim radom na temu liderstva i *coachinga* i koji i dan danas neumorno odgovara na sva moja pitanja i dileme.

Zatim zahvaljujem i redovitoj profesorici i dragoj prijateljici Nives Mikelić, jednoj od mojih najranijih mentora, koja mi je izrijeком "Ti od kad si se vratila govoriš samo o vještinama. Napravi nešto!" dala veliki poticaj i potvrdila moje uvjerenje da u našoj akademskoj zajednici ima mjesta poučavanju o praktičnim vještinama, uz teorijska i primjenjiva znanja.

Zahvaljujem na povjerenju i doktorandima Poslijediplomskog studija informacijskih i komunikacijskih znanosti koji me i nakon naših susreta na nastavi povlače za rukav (znate tko ste!).

Zahvaljujem urednici, recenzentima i lektorici na silno puno odvojenog vremena za iščitavanje ovog rukopisa, na svim utiscima, savjetima i smjernicama, kao i kolegama, doktorandima, studentima i prijateljima na ranom čitanju prvih verzija rukopisa.

Naposljetku, zahvaljujem prvoj generaciji studenata diplomskog studija Primijenjene kognitivne znanosti zbog kojih je ovaj udžbenik nemjerljivo kvalitetniji nego što bi bio da je bio spreman već za njihovu generaciju (akademske godine 2023./24.). Za mene je, kao za vas, ovaj kolegij obilovao iskustvenim učenjem. Cijenim svaki osvrt i uvid jedne vrlo oštroumne skupine mladih ljudi koji su upisali studij budućnosti. Među njih gotovo trideset ima psihologa, elektrotehničara, kemičara, fizičara, matematičara, informacijsko-komunikacijskih stručnjaka, medijskih stručnjaka, novinara, povjesničara umjetnosti, anglista, rusista, hispanista, kroatista, lingvista, sociologa, menadžera u turizmu, komunikologa i politologa. Potom zahvaljujem i drugoj kohorti studenata (akademske godine 2024./25.) s kojima sam dobila priliku usavršili svoje poučavanje i dovesti veći broj partnera iz industrije na kolegij kako bi oprimirali i uprizorili praksu.

Kao desetogodišnja djevojčica sanjala sam o tome da postanem nastavnik. Uz studente kao što ste vi, poučavanje se zbilja svodi na stvaranje atmosfere tajnovitosti, mašte i otkrivanja (Brown, 2012) i čuvanje rastućih srca i umova (Lavina, 2019).

Mojoj užoj i široj obitelji, jer je uz njih nemoguće moguće.

Od srca Vam svima zahvaljujem!

Autorica